

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-08-27 Nr. 429-310
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra X. X. (toliau – pareiškėja) ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas).

Sprendimo santrauka¹

Ginčas kilo dėl banko pareigos grąžinti pareiškėjai ginčijamo mokėjimo sumą. Ginčijamą mokėjimą pareiškėja atliko vadovaudamasi trečiųjų asmenų, per susirašinėjimo platformą „Tinder“ įtikinusių ją dalyvauti investavimo schemeje, nurodymais. Įvertinus šalių pateiktus paaiškinimus ir įrodymus, nustatyta, kad ginčijamas mokėjimas buvo tinkamai autorizuotas ir įvykdytas, bankas pareiškėją įspėjo apie galimas sukčiavimo rizikas ir ėmėsi veiksmų lėšoms susigrąžinti, todėl bankui nekilo pareigos grąžinti ginčijamo mokėjimo sumos ir nėra pagrindo tenkinti pareiškėjos reikalavimo.

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

2025 m. spalio 31 d. pareiškėja pažinčių programėlėje „Tinder“ susipažino su asmeniu, prisistačiusiu „Wang Na“ vardu, jis įtikino ją dalyvauti investavimo schemeje, susijusioje su USDT kriptovaliutos prekyba tarp skirtingų platformų (pvz., *bmkcor.com*).

2025 m. lapkričio 27 d. pareiškėja iš savo sąskaitos banke atliko 50 000,00 Eur mokėjimo operaciją (toliau – ginčijamas mokėjimas) į gavėjo *Luntric Home Ltd* (toliau – lėšų gavėjas arba prekybininkas) sąskaitą, tikėdama, kad investuoja lėšas.

2026 m. vasario 19 d. pareiškėja pranešė bankui apie sukčiavimą. Bankas, gavęs pranešimą, tą pačią dieną inicijavo oficialią lėšų grąžinimo (angl. *recall*) procedūrą. 2026 m. vasario 27 d. bankas informavo pareiškėją, kad procedūra buvo atmesta gavėjo bankui pritaikius CUST kodą (lėšų gavėjo sutikimas nebuvo gautas, o pati sąskaita yra uždaryta).

2026 m. kovo 22 d. pareiškėja pateikė pretenziją bankui, į ją bankas atsakė 2026 m. kovo 24 d., atsisakydamas kompensuoti nuostolius. Pareiškėja, nesutikdama su šiuo banko sprendimu, kreipėsi į Lietuvos banką.

Ginčo reikalavimai

Įpareigoti banką grąžinti pareiškėjai ginčijamo mokėjimo sumą – 50 000,00 Eur ir sumokėti įstatymines palūkanas.

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėja nurodo, kad tapo sudėtingo investicinio ir romantinio sukčiavimo modelio auka, todėl jos duotas sutikimas atlikti ginčijamą mokėjimą nebuvo pakankamai informuotas. Pareiškėjos nuomone, bankas nepritaikė pakankamų saugumo ir sukčiavimo prevencijos priemonių: jo pateikti įspėjimai buvo bendro pobūdžio, nebuvo tinkamai panaudota gavėjo tapatybės patvirtinimo sistema, o vėlesnis lėšų grąžinimo prašymas nebuvo atliktas pakankamai operatyviai. Pareiškėja taip pat remiasi Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymo 74 straipsniu, teigdama, kad bankas yra atsakingas už patirtus nuostolius, nebent įrodytų jos didelį

¹ Santraukoje pateikiami tik trumpi bendrinio pobūdžio nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimai. Norint suprasti ir (ar) įvertinti sprendime aptariamas aplinkybes, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

neatsargumą, tačiau to nebuvo, nes ji veikė sąžiningai, tikėdama investavimo teisėtumu, o patį sukčiavimo faktą patvirtina Lenkijos prokuratūros pradėtas ikiteisminis tyrimas.

Bankas atsiliepime prašo pareiškėjos reikalavimą atmesti kaip nepagrįstą. Bankas nurodo, kad pareiškėja pati savo valia atliko ir autorizavo ginčijamą mokėjimą naudodamasi savo mobiliuoju įrenginiu, todėl bankas privalėjo įvykdyti mokėjimo nurodymą pagal pateiktą unikalų identifikatorių, vadovaudamasis Mokėjimų įstatymo nuostatomis. Bankas pabrėžia, kad prieš atliekant mokėjimą pareiškėja buvo aiškiai įspėta apie sukčiavimo riziką, o pati operacija buvo laikinai sustabdyta 3 valandoms saugumo patikrai, tačiau pareiškėja sąmoningai prisiėmė riziką ir patvirtino mokėjimą. Be to, bankas sėkmingai pritaikė SEPA gavėjo tapatybės patvirtinimo schemą, kurioje duomenys sutapo, o vėlesnės įtartinas operacijas blokavo, nors pareiškėja tuomet nebendradarbiavo ir pyko dėl banko įsikišimo. Bankas taip pat nurodo, kad dėjo maksimalias pastangas susigražinti lėšas iš karto po to, kai gavo pranešimą apie sukčiavimą, tačiau pareiškėja pati delsė pranešti apie įvykį net 84 dienas, todėl lėšų susigražinti nepavyko, nes gavėjo sąskaita jau buvo uždaryta, o gavėjo bankas atmetė prašymą. Bankas pažymi, kad jis nėra sutartinių santykių tarp pareiškėjos ir prekybininko šalis ir neatliko jokių neteisėtų veiksmų, todėl civilinė atsakomybė jam nekylo.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko prižiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

T e i s i n i s v e r t i n i m a s

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą ir atsakomybę, mokėjimo paslaugas, jų teikimo sąlygas ir informavimo apie šias sąlygas reikalavimus, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Mokėjimų įstatymas.

Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją. Jeigu mokėtojo sutikimo įvykdyti mokėjimo operaciją nėra, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota (Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 2 dalis).

Tarp šalių nėra ginčo dėl ginčijamo mokėjimo autorizavimo, todėl šio mokėjimo autorizavimo aplinkybės toliau sprendime nebus plačiau analizuojamos, laikant ginčijamą mokėjimą tinkamai autorizuotu.

*Siekiant išspręsti šalių ginčą ir įvertinti pareiškėjos reikalavimo bankui pagrįstumą, Lietuvos banko nuomone, būtina nustatyti, **ar nagrinėjama atveju bankas turėjo (turi) pareigą grąžinti pareiškėjai ginčijamo mokėjimo sumą.***

Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Pagal Mokėjimų įstatymo 46 straipsnį, mokėjimo paslaugų teikėjas privalo užtikrinti, kad po mokėjimo nurodymo gavimo mokėjimo operacijos suma būtų įskaityta į mokėjimo nurodyme nurodyto gavėjo sąskaitą minėtame straipsnyje nustatytais terminais, o Mokėjimų įstatymo 51 straipsnio 1 dalyje nustatyta mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už mokėtojo inicijuotos mokėjimo operacijos neįvykdymą, netinkamą ar pavėluotą įvykdymą.

Banko Privatiems klientams taikomų mokėjimo paslaugų teikimo sąlygų (toliau – Sąlygos) 14 punkte nustatyta, kad mokėtojas, norėdamas nusiųsti pinigų į savo ar kieno nors kito banko

sąskaitą, gali atlikti vienkartinį mokėjimą arba nustatyti periodinį mokėjimą: „*Tiesiog „Revolut“ programėlėje įveskite banko filialo kodą ir sąskaitos, į kurią siunčiate pinigus, numerį (jei tai tarptautinis mokėjimas – IBAN) ir vykdykite nurodymus. Mes galime paprašyti ir kitos informacijos.*“. Tame pačiame Sąlygų punkte mokėtojai nurodoma: „<...> *Visada įsitikinkite, kad žinote asmenį, kuriam mokate. Jei kas nors kreipiasi į jus ir prašo atlikti mokėjimą, bet nesate tikri, kas jie yra ir už ką mokama, galite tapti sukčių auka.*“

Pareiškėja teigia, kad bankas yra atsakingas už patirtus nuostolius pagal Mokėjimų įstatymo 74 straipsnį, nebent būtų įrodytas jos didelis neatsargumas. Tačiau Lietuvos bankas pažymi, kad Mokėjimų įstatymo 74 straipsnio nuostatos, kurios numato mokėjimo paslaugų teikėjo ir vartotojo atsakomybės pasiskirstymą, yra taikomos tik *neautorizuotų* mokėjimo operacijų atveju (pavyzdžiui, kai lėšos nurašomos trečiajam asmeniui užvaldžius prisijungimo duomenis be vartotojo žinios). Nagrinėjamu atveju ginčijamas mokėjimas buvo autorizuotas pačios pareiškėjos, kuri pati savo valia atliko visus reikiamus veiksmus pavedimui patvirtinti. Aplinkybė, kad pareiškėja buvo apgauta trečiųjų asmenų (sukčių) ir pavedimą atliko suklydusi dėl investavimo teisėtumo, nepaverčia šios operacijos neautorizuota banko ir pareiškėjos santykių kontekste. Todėl Mokėjimų įstatymo 74 straipsnio nuostatos šioje byloje netaikytinos.

Sprendžiant, ar bankui, įvykdžius ginčijamą mokėjimą, kilo arba galėjo kilti pareiga grąžinti pareiškėjai jo sumą, pažymėtina, kad tais atvejais, kai mokėjimo operaciją inicijuoja ir autorizuoja pats mokėtojas, Mokėjimų įstatymas nenustato mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui imperatyvios pareigos grąžinti šios mokėjimo operacijos sumą, jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo operaciją įvykdė tinkamai. Remiantis bylos duomenimis, nėra pagrindo teigti, kad bankas ginčijamo mokėjimo neįvykdė ar jį įvykdė netinkamai, todėl pareiškėjos reikalavimas bankui grąžinti jos lėšas šiuo pagrindu yra nepagrįstas.

Be to, iš bylos duomenų matyti, kad, prieš galutinai patvirtinant (autorizuojant) ginčijamą mokėjimą, pareiškėjai, bet kita ko, buvo parodytas autorizuoto mokėjimo (angl. *Authorized Push Payment*) įspėjimas, kuriame buvo nurodoma: „*Ar žinote ir pasitikite šiuo gavėju? Jei nesate tikri, nemokėkite jiems, nes gali būti, jog negalėsime jums padėti atgauti šių pinigų. Atminkite, kad sukčiai gali apsimesti kitais ir mes niekada nereikalausime jūsų atlikti mokėjimus.*“ Nepaisydama to, pareiškėja patvirtino mokėjimą ir išsiuntė lėšas sukčiams.

Taigi, iš bylos duomenų taip pat matyti, kad prieš ginčijamo mokėjimo patvirtinimą bankas pareiškėjai pateikė įspėjimus apie galimas sukčiavimo rizikas ir jų pasekmes, taip sudarydamas jai galimybę įvertinti atliekamo mokėjimo riziką ir susilaikyti nuo jo atlikimo, jeigu jai kilo abejonių dėl lėšų gavėjo patikimumo, ir atidėjo mokėjimo įvykdymą 3 valandoms, per kurias pareiškėja galėjo persigalvoti, taip pat suteikė jai papildomos informacijos apie sukčiavimo schemas. Banko pateikti duomenys patvirtina, kad pareiškėja, nepaisydama jai pateiktų įspėjimų, ginčijamą mokėjimą patvirtino. Byloje nėra duomenų, kad pareiškėja, gavusi minėtus įspėjimus, būtų kreipusis į banką siekdama išsiaiškinti jų priežastis ar pašalinti kilusias abejones dėl ginčijamo mokėjimo. Be to, skirtingai, nei teigia pareiškėja, bankas naudojo SEPA gavėjo tapatybės patvirtinimo schemą (*Confirmation of Payee* atitikmenį), kurioje nurodytas pavadinimas „Luntric Home Ltd“ sutapo su sąskaitos savininko pavadinimu, todėl jokių neatitikimų saugumo sistemos negalėjo užfiksuoti.

Svarbu pažymėti ir tai, kad bankas Lietuvos bankui pateikė paaiškinimus bei juos pagrindžiančius objektyvius duomenis, patvirtinančius, jog po ginčijamo mokėjimo įvykdymo ėmėsi veiksmų sugrąžinti pareiškėjos lėšas. Iš banko pateiktų duomenų matyti, kad, gavęs pareiškėjos pranešimą apie galimą sukčiavimą, bankas nedelsdamas kreipėsi į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėją su prašymu grąžinti ginčijamo mokėjimo sumą. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui netenkinus banko prašymo grąžinti lėšas, nes gavėjo bankas negavo paties gavėjo sutikimo nurašyti lėšas, o gavėjo sąskaita jau buvo uždaryta, ginčijamo mokėjimo sumos susigrąžinti nepavyko.

Išvada

Nenustačius pagrindo tenkinti pareiškėjos reikalavimo bankui dėl ginčijamo mokėjimo sumos grąžinimo (atlyginimo), pareiškėjos reikalavimas atmestinas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detalai

atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį².

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.